

de eischen die door de Unie gezamenlijk met andere regeeringen worden gesteld. Maar blijft Spanje de hoop koesteren, dat Europa, al ware het ook zelfs op het laatste oogenblik vóór of ván een oorlog, tusschen beide zal komen, dan werpt het zich ongetwijfeld in een hardnekkigen en wanhopigen strijd. Zulk een strijd nu durft de Unie niet aan.

Een werelddeel tegen een schiereiland! Ja, maar een oorlog bestaat niet alleen uit veld- en zeeslagen. Het is zoo goed als zeker, dat er geen enkele veldslag en zeer waarschijnlijk, dat er geen enkele groote zeeslag tusschen de beide tegenstanders zou geleverd worden. Zoover zou Spanje het niet laten komen. En dit land moge te treffen zijn in zijn koloniën: Cuba in de eerste plaats en vervolgens de Filippijnen — zijn eigen moeilijk bevaarbare kust is onaantastbaar en zijn handelsbelangen komen niet in verre vergelijking met die van de Unie. Zoo de groote Amerikaansche havens al voldoende versterkt zijn — wat nog zoo zeker niet is — Spanje kan landen op verschillende plaatsen van de Amerikaansche kust en, veel gevaarlijker, het kan Amerika's handel stremmen; het kan al zijne koopvaarders uitrusten voor de kaapvaart, van welk ongeoorloofd krijgsmiddel het geen afstand gedaan heeft, omdat het niet is toegetreden tot het tractaat van Parijs van 1856. Al is dus de vloot der Unie geduchter, en al zijn haar geldmiddelen veel ruimer dan die van het uitgeputte Spanje, de kansen zijn niet ongelijk. De nationale trots en de taaie vaderlandsliefde der Spanjaarden wint het bovendien stellig van het geblaas der geldzuchtige jingo's.

Wat Europa doen zal, is onzeker. Er is reeds gesproken van een Engelsch-Amerikaansche verstandhouding, verbond zelfs; en ondanks het Venezolaansche geschil en de mislukking van het arbitrage-tractaat en van de zending der bimetallistische commissie, schijnen in beide landen invloedrijke stemmen ten gunste eener toenadering te spreken. Toch ligt er ook hier nog een lange afstand tusschen den bekerrand en de lippen...

Welk een dwaze oorlog zou het zijn tusschen Spanje en de Unie! Amerika, het land der toekomst, dat bestemd scheen om oorlog voor goed uit zijn berekeningen te schrappen en te beschouwen als een anachronisme, waarmee het al lang had afgerekend. *The mighty dollar* zal ook nu den oorlog weten tegen te houden. Als men er daarginds *alles* mee koopen kan, waarom dan niet in de eerste plaats den vrede? Misschien zijn de \$ 50 millioen, die het Congres met patriottische haastigheid, onder den indruk van het oogenblik, heeft toegestaan voor oorlogstoebereidselen, de eerste termijn van de som, waarmee de oorlog wordt afgekocht.

In Oost-Azië blijven de mogendheden knabbelen aan China. Rusland, Engeland, Duitschland, Frankrijk, elk verlangt een kleiner of grooter stuk voor zich en deze zonderlinge begeerlijkheid is allengs zoo iets gewoons geworden, dat de Chinees er zich al volkomen in geschikt heeft en er iets op heeft gevonden om het brutale feit van eigendomsovergang door eenvoudige occupatie te bedekken. De stukken schiereiland, riviermonding, provincie, de